

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista!

„Oslavujte Hospodina, ohlašujte jméno jeho, oznamujte mezi národy skutky jeho. Zpívejte jemu, žalmy prozpěvujte jemu, rozmlouvejte o všech divných skutcích jeho. Hleďte Hospodina a síly jeho, hleďte tváři jeho ustavičně.“ Ž 105,1.2.4

Píseň 667 *Vítězi k poctě*

Modlitba: Hospodine, svatý a věčný Bože, Pane náš, chraň nás ode všeho zlého! Chraň nás před malomyslností, malodušností, zbabělostí, strachem, nenávisť a beznadějí. Chraň nás ode všeho zlého svými dary milosti, pravdy, víry a naděje. Amen.

Čtení: Iz 49,22-26

Píseň (Svítá) 239 *Otevřete brány*

Text: L 11,14-28

Kázání:

„Kdo není se mnou, je proti mně . . .“ Kdo může říci něco takového? Jakou namyšlenost, sebestřednost, aroganci z těchto slov slyšíme! Jak nás zamrazí. „Kdo není se mnou, je proti mně . . .“ - to je přece pohled, který svět dělí na nohsledy a odpůrce, na servilní přísluhovače a potenciální nepřátele. Takhle mluví fundamentalisté nejhrubšího zrna, ti, kdo jsou z principu netolerantní, nepřipouštějí ani náznakem jiný názor a pluralita je pro ně nebezpečnou, ohrožující hydrou.

„Kdo není se mnou, je proti mně . . .“ Ta slova říká Ježíš. Zrovna on! Co z toho plyne? Že můžeme (my křesťané) mluvit o pochopení, lásce, otevřenosti vůči druhým, o smíření, o pokoji, ale nakonec všechno marné, dokud se všichni neocitnou v tom našem ovčinci, nebude klid? A kdo nevyzná spolu s námi víru v Ježíše, bude vždycky na druhé straně? Bude pro nás už napořád živlem rozkladným?

Takhle to funguje obecně. Názorově uzavřená, vyhraněná skupina často chápe jakýkoli jiný názor jako své ohrožení. Jako projev nepřátelství. Ale problémem je vlastní nejistota, ovšem nepřiznaná, skrývaná právě za fasádu pevného přesvědčení o své výjimečnosti. Přiznejme si, že se tento zrádný mechanismus křesťanské církve nevyhýbá. Jenže – a o tom jsem přesvědčen, je falešný a je třeba se z něj naopak vymanit. Ježíšovi o tohle nešlo a dovolávat se takto jeho slova je přímo rouháním.

„Kdo není se mnou, je proti mně . . .“, říká Ježíš (neříká to církev, ta si spíš sama musí ujasnit, kde vlastně je). Ale nechme Ježíše dokončit větu: „. . . a kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.“ Je to jen jinými slovy totéž? Kdo není se mnou, je proti mně? Ale proč jinými slovy? Proč tenhle slovník?

A už je jasné, že musíme přibrat do úvahy celý příběh, abychom porozuměli jedné větě v něm pronesené. Ježíš uzdravil němého, vypudil z něj zlého ducha a němý promluvil. Zástupy žasly, ale někteří hned Ježíše shodili: je ve spolčení s knížetem pekel, užívá ďábelské moci, to má od samého Belzebuba, tuhle svou moc. Ježíš odpovídá: to by musel být ďábel sám proti sobě, vždyť jste sami na vlastní oči viděli, jak jedna z jeho pevností padla, jak jeho válečník (ten zlý duch) vyklidil pole, donucen propustit na svobodu svého vězně (toho němého). A Ježíš nabízí jiný pohled, jiný výklad: tohle úžasné uzdravení, to je znamení, že Boží království je blízko, už přichází, jeho výsadek už bere ztečí dříve nedobytné hradby a osvobozuje zajatce. Vzpomínáte na dobu babylonského zajetí? Babylon, mocnost první kategorie, podrobil si Izrael, část Hospodinova lidu odvěkli do Babylonie, jiní uprchli do Egypta a jiných krajin, hrstka jich zůstala a uboze živořila v Kenaanu. Zdeptáni násilím, rozehnáni po světě, pokořeni a zajati – kdo by tenkrát ještě věřil na návrat a obnovu? Odkud vzal tehdy prorok Izajáš tu troufalost doufat, vyhlašovat, že Hospodin přemůže ty silné válečníky, že vysvobodí svůj lid a opět shromáždí? (A Hospodin vysvobodil, shromáždil.)

„Kdo není se mnou, je proti mně a kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.“ Říká Ježíš. A ono asi nejde jen o nějaké názory a ideologie. Království zla se po světě roztahuje, zmocňuje se, bere do zajetí, bere člověku řeč, nemůžeš promluvit, nemůžeš se domluvit, nemůžeš zavolat o pomoc, nemůžeš se modlit. Někdy je zavřený v sobě sám. Oddělený od druhých. Svět jako společenství němých. Žádné společenství. Každý sám. Rozdělení, pustota. Ale do toho přichází království Boží. Nebo – ne tak honem, ne tak mohutně – přichází Ježíš a s ním zatím jen prst Boží. (A němý promluvil.) Je to zatím náznak, znamení, ale už to něco znamená! Znamení není radno přehlédnout, pomínout, jinak ztratíš cestu, mineš cíl, unikne ti smysl, nedojdeš domů.

„Kdo není se mnou, je proti mně a kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.“ Říká Ježíš. A mně se zdá, že to najednou dostává jiný význam. Není to výhrůžné – dej se k nám nebo zhyneš! Spíš je to pozvání: podívej, Boží království na pochodu! Vidíš? Raduješ se z toho? Bereš z toho svou naději? Neobrátíš se zády, nezpochybníš to světélko? Jako by tu ozvěnou zazníval Boží hlas z ráje: Adame, kde jsi? Človče, kde jsi? Vrať se ke svému Stvořiteli!

Království zla je vnitřně rozdělené. Zlo se dokáže nanejvýš paktovat, ale skutečné spojenectví nedokáže vytvořit. Nedokáže vytvořit společenství založené na důvěře a naději. Společenství v tomto smyslu (nikoli názorově) vnitřně nerozdělené. To je šance Božího království. K tomu jsi přizván.

Není to zas všechno je klam a mam? Nějaký šikovný psychologický nátlak? Duchovní čachry? Což na sebe nemůže satan vzít podobu anděla světla?

No, může. Sestry a bratři, pochybnost je bezesporu náramně užitečná věc. A kritické myšlení nás má na pozoru před manipulací a hloupostí. Je to dobře. (Že sám ďábel na sebe může vzít podobu anděla světla, to mám z Bible!) Jde však možná o to, pochybování nepovýšit na princip. Uznat jeho meze. Někteří žádali znamení z nebe. Poté, co Ježíš uzdravil němého! - - Co byste ještě chtěli? Cesta nekončícího zpochybování je slepou uličkou.

Anebo – pochybnost a kritické myšlení jsou náramně užitečné, ale člověk je musí umět obrátit proti sobě. To by pak Ježíšovi odpůrci měli umět přiznat, jestli náhodou to není jejich ostražitost, ale spíše ješitnost, stranickost, předsudky a zaujatost proti Ježíšovi, co jim brání spatřit při díle Boží prst a radovat se z jeho blížícího se království. Vždyť vidět ve vyhánění zlého démona nebo v uzdravení nemocného projev zlé moci vyžaduje už velký kotrmelec mozku i srdce. Anebo – je to fascinace zlem, kdy to zlé vidíme opravdu ve všem, ochrnutí jako králíček před vztyčenou kobrou.

„Kdo není se mnou, je proti mně a kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.“ Říká Ježíš. Živý Ježíš, říká naše vyznání víry. Ale vím já vlastně, co tento živý Ježíš dnes dělá? Kde a jak působí? Nepřehlédl jsem znamení Boží přítomnosti? Dokázal jsem si všimnout, jak němý promluvil, jak spadlo břímě, jak se věci posunuly k dobrému? Dokázal jsem nad tím žasnout? Dokázal jsem to vidět navzdory ideologiím, náboženstvím, navzdory svým předsudkům a svém omezenosti? Kde jsem? Jaká je moje víra a naděje? Víra a naděje - v co vlastně?

Pane Ježíši Kriste, otevři nám oči pro znamení dobré, osvobodivé Boží moci v tomto světě! Otevři nás pro naději, která překračuje současná rozdělení a spojuje nás se všemi stejně žasnoucími, stejně doufajícími! Amen.

Píseň 314 *Pán Kristus, Syn Boží věčný*

Ohlášky
Sbírka

Píseň 673 *Dej odvahu včas slyšet*

Křest Jonáše Klečky

Píseň (Svítá) 90 *Chválu, dík*

Přímluvná modlitba + Otče náš

Poslání: „Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí.“ Ř 12,12

Požehnání

Píseň 177 *Nuž Bohu děkujeme*

